

POSTANOWIENIE

Dnia 14 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 14 listopada 2023 r.

sprawy **J. G.**

oskarżonej o czyny z art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 160 § 3 k.k. i inne

skargi wniesionej przez obrońcę oskarżonej

na wyrok Sądu Okręgowego w Kielcach

z dnia 13 grudnia 2022 r., sygn. akt IX Ka 1976/21

uchylający wyrok Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 22 marca 2021r., sygn. akt II K 342/14

i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania

na podstawie art. 27 k.p.k. *a contrario* w zw. z art. 25 ust. 2 w zw. z ust. 1 ustawy

z dnia 11 marca 2016 r. (Dz. U. z 2016 r. poz. 437) o zmianie ustawy – Kodeks

postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw

postanowił:

1. pozostawić skargę bez rozpoznania;

2. obciążyć oskarżoną J. G. kosztami postępowania skargowego.

UZASADNIENIE

Aktem oskarżenia z dnia 28 kwietnia 2014 roku J. G. została oskarżona o czyny z art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 160 § 3 k.k. i 276 k.k. Sąd Rejonowy w Kielcach wyrokiem z dnia 22 marca 2021 r., sygn. akt II K 342/14, przy dokonaniu modyfikacji opisu i kwalifikacji prawnej, uznał J. G. winną zarzucanych jej czynów. Po rozpoznaniu wywiedzionych apelacji Sąd Okręgowy w Kielcach wyrokiem

z dnia 13 grudnia 2022 r., sygn. akt IX Ka 1976/21, uchylił zaskarżone orzeczenie i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Kielcach do ponownego rozpoznania.

Skargę na rozstrzygnięcie sądu odwoławczego – w zakresie przekazania do ponownego rozpoznania czynu I – wniósł obrońca oskarżonej J. G. zarzucając naruszenie art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. Podnosząc powyższy zarzut obrońca oskarżonej wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Wywiedzioną przez obrońcę skargę należało pozostawić bez rozpoznania.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, że przedmiotem skargi z art. 539a § 1 k.p.k. mogą być tylko te wyroki sądów odwoławczych, które zostały wydane w postępowaniu zainicjowanym aktem oskarżenia wniesionym po dniu 30 czerwca 2015 r. (zob. np. postanowienia z dni: 28 lipca 2016 r., IV KZ 39/16, OSNKW 2016/10/70; 22 listopada 2016 r., IV KS 2/16, LEX nr 2152403; 20 grudnia 2016 r., II KZ 45/16, LEX nr 2169480; 22 stycznia 2018 r., V KS 2/18, LEX nr 2428831). Takie ograniczenie temporalne możliwości wniesienia skargi wynika z art. 25 ust. 1 w zw. z ust. 2 ustawy z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2016 r. poz. 437 – dalej jako nowela marcowa).

W rozpoznawanej sprawie akt oskarżenia wpłynął do Sądu Rejonowego w Kielcach w dniu 28 kwietnia 2014 r. (k. 897). Wobec tego, niezależnie od daty wydania wyroków przez sądy obu instancji, bezspornym jest, że w postępowaniu odwoławczym zastosowanie miał przepis art. 437 § 2 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. Ówczesnie obowiązujący art. 437 § 2 k.p.k. nie zawierał istniejących dopiero od dnia 1 lipca 2015 r. ograniczeń uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Sama zaś instytucja skargi, o której mowa w art. 539a k.p.k., wprowadzona nowelą marcową, nie mogła mieć zastosowania do tego postępowania.

W zaistniałej sytuacji złożona skarga była więc niedopuszczalna, w sytuacji zatem przyjęcia do rozpoznania konieczne stało się jej pozostawienie bez rozpoznania. Podstawę tej decyzji stanowi art. 27 k.p.k. *a contrario* w zw. z art. 25 ust. 2 w zw. z ust. 1 noweli marcowej. Ten rodzaj pisma nie mieści się wszak w kompetencji funkcjonalnej Sądu Najwyższego z uwagi na warunek temporalny zawarty w art. 25 ust. 2 wskazanej ustawy (szerzej przywołane wyżej postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2018 r., V KS 2/18).

Oskarżoną J.G. obciążono kosztami postępowania skargowego, rozstrzygnięcie to znajduje podstawę w treści art. 539f k.p.k. w zw. z art. 527 § 2 k.p.k.

Wobec powyższego orzeczono jak na wstępie.

(M.R.)

[ał]